

הנמלה השובבה

איי האוקיאנוס השקט

נמלה קטנה אחת החליטה לצאת בבוקר לטיול.

"אל תצאי כל כך מוקדם" אמרה אמא שלה "הדשא עוד רטוב, תוכלי לחלות." אבל הנמלה הייתה שובבה. היא הרימה את ראשה וענתה:

"אני כבר לא קטנה ואינני מפחדת מדשא רטוב" ויצאה לטייל. היא לא הלכה זמן רב כשנכנסה לטיפת טל. בקושי הצליחה לצאת ממנה ותוך כדי כך עוד שברה את רגלה. היא באה בבכי לאמא:

"אמא, אמא, מה עלי לעשות? נכנסתי לטיפת טל ושברתי רגל."

אמא כעסה מאוד.
"הרי אמרתי לך שלא תצאי אל הדשא הרטוב" אמרה.
"תסלחי לי, אמא" אמרה הנמלה בבכי

"אל תכעסי. הרגל כואבת לי מאוד. אבל מה אעשה עכשיו לטיפת הטל הרעה שבגללה שברתי את הרגל?"
"תבקשי מהשמש" אמרה אמא "אולי תסכים לייבש את הטיפה."
הנמלה יצאה לסף הבית, הביטה על השמש וביקשה:

"שמש, שמש! תייבשי בבקשה את

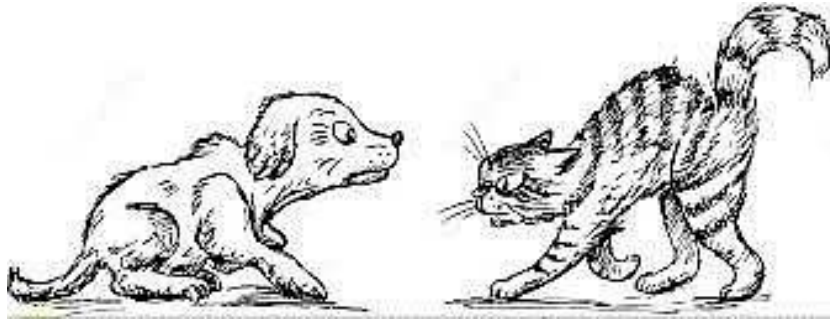
טיפת הטל ששברה לי רגל!"
והשמש אמרה "לא! למה אייבש את
הטל?"
"כדי לנחם אותי" ענתה הנמלה "כי היא
שברה לי רגל."
"לא אעשה זאת" אמרה השמש "לא
אייבש טל. את אשמה בעצמך. למה לא
שמעת בקולה של אמא והלכת לטייל?"
כשהנמלה שמעה זאת, קראה לענן
שעבר בשמיים וביקשה:
"ענן, ענן! תסתיר את השמש!"

"למה להסתיר את השמש?" השתומם
הענן.
"כי היא לא רוצה לייבש את טיפת הטל
שבגללה שברתי רגל."
"לא!" השיב הענן "אינני חייב לעזור לך.
בעצמי ראיתי שלא רצית לשמוע בקולה
של אמא ויצאת לטייל."
ואז הנמלה פנתה אל הרוח:
"רוח, רוח! תגרשי את הענן!"
"למה לי לגרש את הענן? הוא לא עשה
לי כל דבר רע" אמרה הרוח.
"כדי לנחם אותי" ענתה הנמלה "הוא לא
רוצה להסתיר את השמש שלא רוצה
לייבש את טיפת הטל שבגללה שברתי
רגל."
"לא!" ענתה הרוח "למה לנחם אותך?
את בעצמך אשמה כי לא שמעת בקולה
של אמא."
ואז נמלה ביקשה מקיר:

"אבל הוא לא רוצה לעצור את הרוח,
שלא רוצה לגרש את הענן, שלא רוצה
להסתיר את השמש, שלא רוצה לייבש
את טיפת הטל, שבגללה שברתי רגל."
"לא! אינני רוצה לעזור לך! כבר שמעתי
שאת בעצמך אשמה, כי יצאת לטייל בלי
שאמא הרשתה לך."
הנמלה הלכה הלאה ובכתה ואז ראתה
חתול:
"חתול, חתול חמודי! טרוף את העכבר!"
הבקשה הפתיעה מאוד את החתול והוא
אמר:
"אני אכלתי את ארוחת הבוקר שלי ואני
כבר שבע. אבל למה את מבקשת
זאת?"
"כדי שתנחם אותי" הסבירה הנמלה
והראתה לו את הרגל השבורה.
"איך זה קרה לך?" שאל החתול.

"קיר, קיר! תעצור את הרוח!"
השתומם הקיר כששמע את בקשתה
של הנמלה:
"למה שאעצור את הרוח? היא לא
עשתה לי כל דבר רע."
"אבל היא לא רוצה לגרש את הענן,
שלא רוצה להסתיר את השמש, שלא
רוצה לייבש את טיפת הטל שבגללה
שברתי את הרגל."
"לא!" ענה הקיר "אינני רוצה לעזור לך.
את אשמה בעצמך, כי לא שמעת בקולה
של אמא ויצאת לטייל בדשא רטוב."
הנמלה ראתה עכבר ליד הקיר וביקשה:
"עכבר, עכב! תעשה חור בקיר!"
העכבר השתומם ושאל:
"למה לעשות בו חור? הקיר לא גרם לי
כל נזק."
הנמלה התחילה לבכות והסבירה:

"אבל הוא לא רוצה לטרוף את העכבר,
שלא רוצה לעשות חור בקיר, שלא רוצה
לעצור את הרוח, שלא רוצה לגרש את
הענן, שלא רוצה להסתיר את השמש,

שלא רוצה לייבש את טיפת הטל
שבגללה שברתי רגל."
"לא! לא אתחיל עכשיו לרדוף אחרי
החתול. את בעצמך אשמה כי יצאת
לטייל בדשא רטוב ולא שמעת בקולה
של אמא."
הנמלה הייתה מיואשת:
"אף אחד לא מוכן לרחם עלי" יללה "אין
לי בכלל חברים" והיא הלכה הלאה. ואז

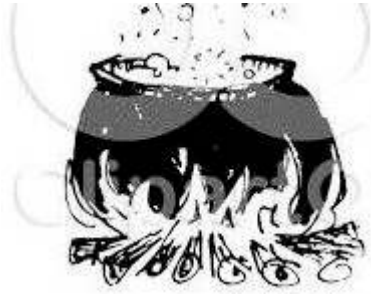
"טיפת הטל שברה לי אותה ועכשיו אני
צולעת. לכן אני מבקשת שתטרוף את
העכבר. הוא לא רוצה לעשות חור בקיר,
שלא רוצה לעצור את הרוח, שלא רוצה
לגרש את הענן, שלא רוצה להסתיר את
השמש, שלא רוצה לייבש את טיפת
הטל הזו."

החתול נענע בראשו:
"לא!" אמר "לא אנחם אותך. כולם
אומרים שאת בעצמך אשמה. לא שמעת
בקול אמא שלך והלכת לטייל."
הנמלה התחילה לבכות עוד יותר, אבל
אז הלכה אל הכלב וביקשה:
"כלב, כלב! תנשוך את החתול."
הכלב לא הבין:
"מדוע לנשוך את החתול? נכון, אינני
אוהב אותו אבל זו לא סיבה לנשוך
אותו, והוא עוד יעלה על עץ ושם לא
אשיג אותו."

לנמלה לא היה כבר כוח. היא הייתה מיואשת לגמרי כשראתה פתאום אש. היא ניגשה אל האש ואמרה: "אש חמה, רק את יכולה לעזור בצרה שלי!" "מה קרה לך?" שאלה האש. הנמלה הראתה לה את רגלה: "הנה, ראי כמה אני אומללה. רגל שלי שבורה." "ואיך זה קרה?" שאלה האש. הנמלה התפרצה בבכי. "את רואה שרגלי שבורה ועוד שואלת שאלות" אמרה הנמלה "רק תרתיחי את המים שבדוד." "אבל למה להרתיח את המים. הם לא עשו לי כל רע." "אבל הם לא רוצים להטביע את הכלב, שלא רוצה לנשוך את החתול, שלא

ראתה דוד מים גדול. "אולי המים יעזרו לי" חשבה וביקשה מהמים: "מים, מים! תטביעו את הכלב!" "קשה יהיה להטביע את הכלב. הוא ידוע לשחות" ענו המים. "אבל למה להטביע אותו? הוא לא גרם לנו כל רע." "צריך להטביע אותו כי הוא לא רוצה לנשוך את החתול, שלא רוצה לטרוף את העכבר, שלא רוצה לעשות חור בקיר, שלא רוצה לעצור את הרוח, שלא רוצה לגרש את הענן, שלא רוצה להסתיר את השמש, שלא רוצה לייבש את טיפת הטל שבגללה שברתי את הרגל." המים חשבו רגע וענו: "לא! למה שנטביע את הכלב. כולם מספרים לנו שאת אשמה בעצמך כי לא הקשבת לאמא שלך ויצאת לטייל בדשא מלא טל."

"אש, אש! איפה את?" קראה הנמלה.

"אני כאן, בין האבנים. ראי לאיזה אסון
גרמת לי. כביתי לגמרי. את אשמה בכל
זה!"
האש ברחה והנמלה השובבה נשארה
לבד.

אבל מאז האש מפחדת ממים,

רוצה לטרוף את העכבר, שלא רוצה
לעשות..."
הנמלה התחילה שוב לבכות ולא יכלה
להמשיך.

האש ריחמה על הנמלה ואמרה:
"אל תבכי, ארתיח את המים שבדוד."
האש גלשה תחת דוד המים והנמלה
התחילה לתת לה עצים לאכול. האש
אכלה עצים ונעשתה כל פעם חזקה
וחזקה יותר וצחקה יותר ויותר. הדוד
התחמם ומים התחילו לרתוח.
"אל תבכי יותר, נמלה" אמרה האש
"תכף תראי איך המים רותחים. רק
תביאי לי יותר עצים. אני רוצה לאכול
עוד ועוד."

הנמלה הביאה עצים ונתנה אותם לאש.
המים בדוד רתחו חזק והתחילו להתיז
החוצה, מעל דופן הדוד, ופתאום נשפכו
ישר על האש. האש נבהלה וברחה.